

Patrullen Swampens äventyr

Katarina Linderborg, Ockelbo SMU, 2010

Andra samlingen – Den förlorade sonen

Det var tisdag igen, och tid för andra scoutträffen för terminen. Johanna och Oskar höll på att göra iordning i scoutlokalen. Då öppnades dörren försiktigt och Martina kom in.

- Hej, Martina, vad kul att se dej, sa Oskar och Johanna.

- Får jag komma fast jag tänkte att sluta, frågade hon.

- Självklart, alla var jätteledsna för att du inte var här förra veckan. Varför tänkte du sluta?

Var det något som vi hade gjort?

- Nej, jag vet inte, kände inte för det bara. Men jag blev jätteglad när jag fick teckningen och då skämdes jag nästan för att jag stannat hemma.

- Du ska inte skämmas för det. Ibland behöver man stanna upp och tänka efter lite. Och nu när du har varit borta en gång så kan det hända att du är ännu mer taggad att vara med.

Martina nickade. Nu slets dörren upp och Simon stormade in.

- Är Martina här, skrek han.

- Ja, här är jag, svarade hon.

- Bra då har Swampen fått tillbaka sitt M. Nu är vi en hel patrull igen.

Vid andakten satt scouterna i en ring. Johanna hade tänt några ljus på ett bord och så började hon berätta: Förra gången sa vi att Bibeln berättar om hur mycket Gud älskar oss. En av berättelserna handlar om en pojke, han kanske var tonåring, som bad sin pappa att få alla pengar han en dag skulle ärva och sen flyttade han iväg långt bort till ett annat land. Där slösade han bort alla pengar på mat, fester, spel och att ha roligt och till slut hade han inte ett enda öre kvar. Han var hungrig och törstig och fick ett jobb där han fick vakta grisar.

- Urk, grisar luktar illa, sa Niko.

- Kunde han inte fått ett bättre jobb, frågade Evelina

- Nej, svarade Johanna, det var det enda jobb som fanns. Och visst, grisarna luktade urk, han var fortfarande hungrig, fick inte ens äta grisarnas mat.

- Äta grismat, ny spyr jag, sa Niko.

- Han åt inte av grismaten, men han ville nästan för han var jättehungrig. Till slut bestämde han sig för att åka hem till pappan och sin storebror. Fast han skämdes jättemycket och visste inte om han skulle våga ta sig dit. När han kom på vägen mot huset där hans familj bodde, fick pappan syn på honom och han sprang ut på vägen, kramade om pojken och bestämde att nu skulle de ha fest. Godaste maten och finaste kläderna skulle fram. Pappan var jätteglad att pojken kommit hem. Men pojken skämdes för att han slösat bort alla pengarna. Det viktiga är att du är här, sa pappan. Likadant är det med Gud, han blir jätteglad när vi kommer tillbaka till honom.

- Lika glad som vi blev när Martina kom tillbaka, frågade Simon.

- Gladare, sa Johanna

- Men jag hade inte slösat bort några pengar, sa Martina.

- Nej, det går inte att jämföra att du var borta en gång från scouterna med den här pojken som bestämde sig för att flytta hemifrån, sa Johanna. Jesus berättade den här berättelsen för att vi ska veta att Gud väntar på oss varje dag och om vi bestämmer oss för att tro på honom så blir han jätteglad och vill ställa till världens fest i himlen.

- Men om jag alltid trott på honom, blir han inte glad över mej då, frågade Wilma.

- Jodå, han är glad över dej med. Det finns en pojke till i berättelsen, en pojke som hela tiden hade bott hemma hos pappan. Den pojken blev avundsjuk för att pappan ställde till med fest för brorsan som varit borta flera år. Men då sa pappan att han inte alls behövde vara avundsjuk, för han hade hela tiden tillgång till allt vad pappan har. Likadant är det med alla oss som tror på Gud och Jesus. Vi kan prata med honom varje dag och han vill vara nära oss fast vi inte ser honom. Och han håller på att förbereda världens häftigaste fest för oss den dagen vi får möta honom i himlen.